

Nr 22.

Ankom till riksdagens kansli den 14 mars 1935 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 23 oktober 1908 angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

I en den 1 mars 1935 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 133, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande, vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 23 oktober 1908 (nr 128) angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.¹

Häriigenom förordnas, att 3 § förordningen den 23 oktober 1908 angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges:

3 §.

Utlänning eller — — — handel stadga.

Den utlänning — — — blivit begången.

Där i fråga om nu nämnd avgift andra grunder än de här ovan stadgade finnas böra gälla i förhållande till viss främmande stat, ankommer på Kungl. Maj:t att utfärda i anledning härav erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1935.

¹ Senaste lydelse av 3 §, se 1917: 296, 1926: 133 och 1928: 402.

Enligt 3 § förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter skall bevillningsavgift för rätt att idka handel erläggas av utlänning, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande av handel, med eller utan varuprov, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras. Motsvarande skyldighet åvilar jämväl i utlandet bosatt svensk undersåte, som bedriver sådan verksamhet som nyss angivits och som icke för det år, varför uppbörd av kommunal inkomstskatt senast ägt rum, erlagt dylik skatt. Avgift skall utgå med 100 kronor för den första tidrymden av 30 på varandra följande dagar — oavsett om verksamheten skall utövas under hela denna tidrymd eller blott en del därav — och, om verksamheten fortsättes utöver de första 30 dagarna, med 50 kronor för varje i omedelbar anslutning därtill kommande tidrymd av 15 dagar. Emellertid gäller enligt paragrafens sista stycke, att där till följd av överenskommelse med främmande stat i fråga om nu nämnd avgift andra grunder än de i paragrafen stadgade skola gälla beträffande den främmande statens undersåtar, Kungl. Maj:t äger utfärda de för överenskommelsens tillämpning erforderliga föreskrifter, varvid Kungl. Maj:t tillika må förordna, att motsvarande föreskrifter skola äga tillämpning jämväl å sådan svensk undersåte, som avses i paragrafen.

Enligt det med propositionen framlagda förslaget till ändrad lydelse av 3 § sista stycket ifrågavarande förordning skulle detta författningsrum endast innehålla, att där i fråga om i paragrafen nämnd avgift andra grunder än de förut stadgade finnas böra gälla i förhållande till viss främmande stat, ankommer det på Kungl. Maj:t att utfärda i anledning härav erforderliga föreskrifter.

Till stöd för förslaget har i en inom finansdepartementet upprättad promemoria anförts bland annat följande.

Det lär kunna ifrågasättas, huruvida bestämmelserna i 3 § sista stycket av 1908 års förordning på ett i allo tillfredsställande sätt öppna möjlighet för Kungl. Maj:t att fastställa särskilda grunder i avseende å de avgifter, varom nu är fråga. Härutinnan må erinras om den motsättning, som — intill dess en författningsändring må komma till stånd — alltid måste förefinnas mellan, å ena sidan, av Kungl. Maj:t med stöd av nämnda författningsrum meddelade föreskrifter samt, å andra sidan, vissa på tullagstiftningens område genomförda bestämmelser, vilka tillkommit i syfte att underlätta den internationella handeln.

I sistnämnda hänseende föreskriver den i Genève den 3 november 1923 undertecknade, av Sverige den 22 januari 1926 ratificerade internationella konventionen rörande förenkling av tullformalitetserna i artikel 10 första stycket, att varuprov och mönster, som äro underkastade tull och vilkas införsel icke är förbjuden, skola, då de införas av fabriksidkare eller köpmän, etablerade i någon av de fördragsslutande staterna, antingen personligen eller genom förmedling av handelsresande, åtnjuta temporär tullfrihet inom varje fördragsslutande stats område mot det att tullen deponeras eller säkerhet ställes för dess eventuella gäldande. Häremot svarande närmare föreskrifter återfinnas, såvitt angår den svenska tull-

lagstiftningen, i 66—69 §§ kungörelsen den 29 november 1929 (nr 373) med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen.

Under det att alltså lättnader i fråga om förberörda bevillningsavgifter kunna medgivas allenast till förmån för *medborgare* i viss främmande stat, förutsatt jämväl att sådant medgivande är betingat av överenskommelse med denna stat, samt därutöver för svenska medborgare, uppställes såsom villkor för tillämpning i visst fall av de i tullförenklingskonventionen avsedda förmånerna, att det *företag*, handelsresanden företräder, är etablerat i något av konventionsländerna. Frågan om handelsresandens nationalitet är sålunda i sistnämnda fall helt utan betydelse.

För att nu berörda motsättning i den mån så finnes önskvärt må kunna utjämnas, synes 3 § sista stycket av 1908 års förordning böra underkastas jämkning av innebörd, att där andra grunder i fråga om bevillningsavgifter än de i paragrafen stadgade finnas böra gälla i *förhållande till viss främmande stat*, Kungl. Maj:t tillerkännes befogenhet att utfärda i anledning härav erforderliga föreskrifter. Dylika föreskrifter, gällande i förhållande till viss främmande stat, skulle tydligen, därest någon begränsning ej stadgas, komma att avse jämväl i denna stat etablerade svenska undersåtar, som i egenskap av handelsresande företräda i samma stat befintliga företag.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot föreliggande förslag, får hemställa,

Utskottet.

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 133, antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning om ändrad lydelse av 3 § förordningen den 23 oktober 1908 (nr 128) angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Stockholm den 14 mars 1935.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bärge i Katrineholm, Jönsson, Larson i Lerdala, Wahlmark, Månsson, Lithander, Lövgren i Boden, Olsson i Närlinge, Björklund, Nylander i Stockholm, Olsson i Gävle, Olsson i Ramsta, Ericson i Boxholm, Hjalmarsson, Sjödahl, Löfvander, Arvedson och Brännström i Skellefteå.
